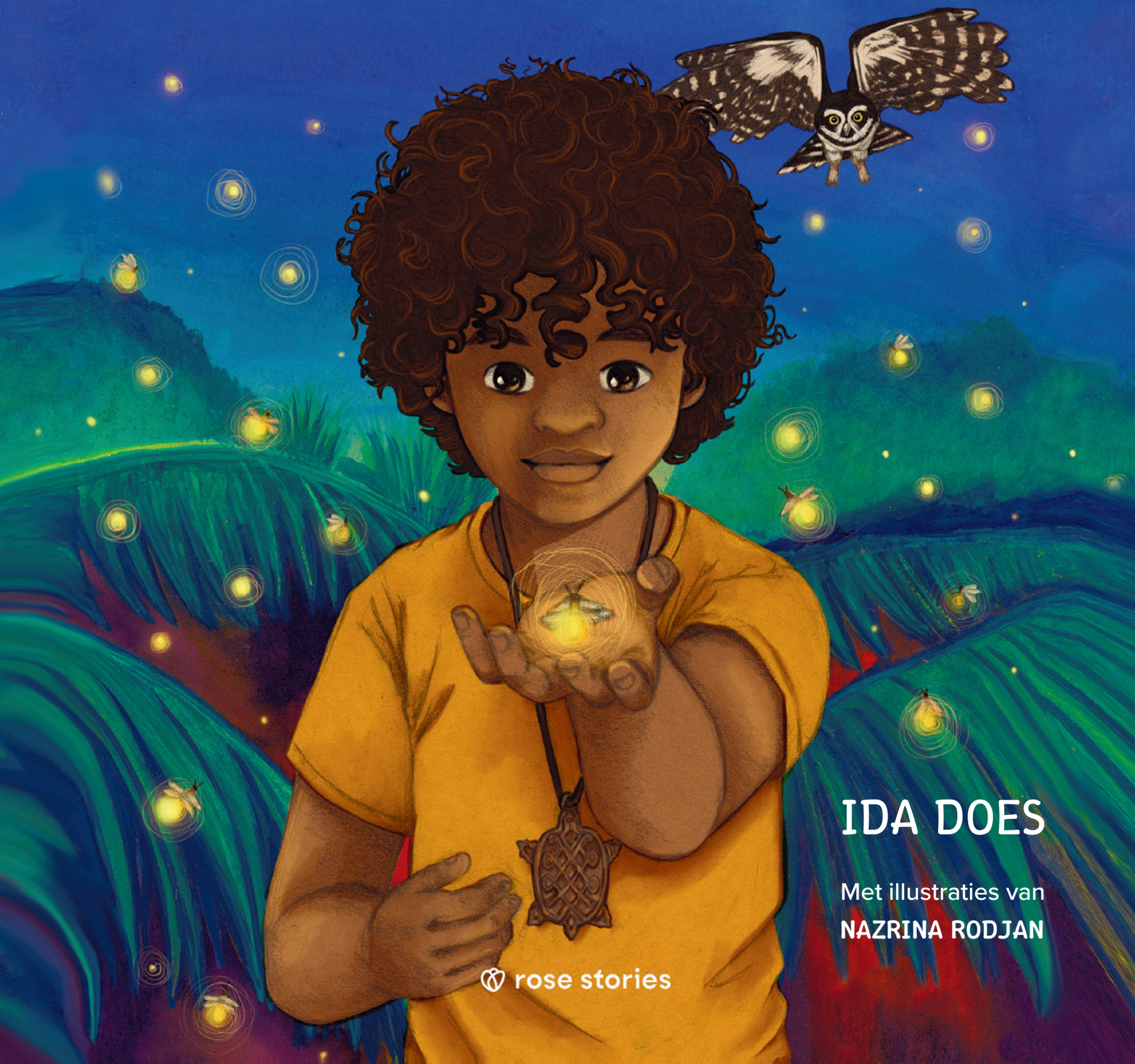

LUAN

en de magische vuurvliegjes

IDA DOES

Met illustraties van
NAZRINA RODJAN

Mi gudu

Voor iedereen, GROOT en klein,
die zich wil laten betoveren door sterrenlicht en VUURVLIEGJES.
En voor TREFOSSA, de dichter met de zachte glimlach,
die door de tijd gaat als licht in een eeuwig moment.

© 2025 ROSE stories

Idee & tekst Ida Does

Illustraties Nazrina Rodjan

Vormgeving Joke Schat

ISBN 9789083639901

NUR 274

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van ROSE stories, Beethovenstraat 32-1, 1077JH Amsterdam.
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

www.rosestories.nl

www.idadoes.nl

Dank aan:

Annie Atjim, Fresco Sam-Sin, Rabin Baldewsingh, Chafina Bendahman, Cecile Brommer,
Henry Does, Raoul de Jong, Denise Jannah, Biemla Gajadien, Mark Janssen, Ratna Mangroelal,
Jose Tojo, Diana Vlet, Erlan Sleur, Edward van de Vendel en Iwan Wijngaarde.

Voor de totstandkoming van dit boek ontving de auteur een donatie van
Integra Marine & Freight Services N.V.

Scan de code

Luister naar de Sranan woorden, het gedicht Bro
en naar wat er op het briefje van de uil staat.

LUAN

en de magische vuurvliegjes

Luan hield van de avond. Dan zat hij op het trapje voor het huis, dicht bij de groenhartbomen, terwijl de vogels afscheid namen van de zon. De geuren van de dag werden die van de nacht. Binnen hoorde hij het zachte schuifelen van Grootmoeder. Ze was thee aan het zetten en als ze klaar was, zou ze hem naar binnen roepen.

Verderop in het bos rustte de kreek, waar schaduw en sterrenlicht elkaar raakten. Luan ademde diep in en een stille rust vulde hem. Hij hief zijn hoofd schuin op naar de donkere hemel.

Daar stonden ze: drie sterren in een rechte lijn. Zijn vader had hem lang geleden geleerd waar hij ze kon vinden. Sindsdien zocht hij de sterren elke avond op, als drie vrienden die hij nog even welterusten wilde wensen.

Zacht raakte hij het schildpad-amulet aan dat om zijn hals hing. In zijn broekzak zat het lege schriftje dat Grootmoeder hem had gegeven.

‘Voor als je iets voelt wat niet gezegd kan worden. Schrijf het dan op, of teken het,’ had ze met een glimlach gezegd. ‘En let op de vuurvliegjes. Ze komen vaak bij kinderen zoals jij, die veel zien en voelen. Ze spreken een stille taal, met licht, niet met woorden. Let maar goed op, ze laten zich niet zomaar zien.’

Luan vond Grootmoeder soms raadselachtig. Een stille taal?

Wat bedoelde ze precies? Maar ze had alleen geknikt, alsof ze zei:

‘Geduld. Als het moment komt, begrijp je het vanzelf.’

Vanuit de keuken klonk haar stem: ‘Luan, kom binnen. De thee is klaar.’

Hij stond op en liep naar binnen.

In zijn hoofd zong één gedachte na.

EEN TAAL VAN LICHT...

ZOU HIJ DIE OOI KUNNEN VERSTAAN?

Luan kwam 's morgens maar moeilijk op gang. Zijn lijf voelde loom en zwaar. Het liefst strekte hij zich helemaal uit, om zich daarna weer op te krullen en nog één keer om te draaien. Maar Grootmoeder schoof de gordijnen open.

'Yu yeye musu kisi son,' zei ze opgewekt. 'Je geest heeft een beetje zon nodig.'

Het licht stroomde naar binnen als een zwerm witgele vlinders die neerstreek op de muur, de lakens, zijn wangen. Hun vleugels leken hem te strelen en langzaam tilde hij zijn hoofd op.

De geur van warme chocolademelk lokte hem uit bed. Luan at zijn kommetje cornflakes met melk op en trok zijn kleren aan. Die ochtend rook het extra lekker in huis. Grootmoeder drukte een bakje in zijn handen.

'GOMMAKOEKJES,' zei ze. 'Voor Vrouw Kamla.'

Luan wist wat hem te doen stond. Tussen zijn grootmoeder en Vrouw Kamla reisden altijd flesjes en bakjes heen en weer. 'Lekkers', noemden ze dat. Een stuk pom, verse manya, roti, tamarindesiroop. En hij was hun koerier. Luan stopte het bakje voorzichtig in zijn tas, voelde of het schriftje nog in zijn zak zat en stapte naar buiten. 'Tot vanmiddag, Grootmoeder!' riep hij.

'DAG, MI GUDU,' zei Grootmoeder.

Maar eenmaal buiten vergat Luan alles.

Want vannacht was er een wonder gebeurd op het erf.

De grond lag bezaaid met gele bloemen. De groenhartboom was veranderd: haar takken waren nu kaal en reikten als lange, magere vingers naar de lucht. Luan wist het meteen: *drey ten* was begonnen, de droge tijd. Het zou nu weken niet regenen en de zon zou elke dag fel branden.

Hij zakte door zijn knieën en raakte de bloemetjes aan. Ze voelden zijdezacht. Hij vulde zijn beide handen, gooide ze omhoog en keek hoe ze omlaag dwarrelden. Het zonlicht gleed door hun flinterdunne velletjes. Luan probeerde ze weer op te vangen, maar ze gleden steeds langs zijn vingers. Hij kreeg er geen genoeg van.

ELK BLOEMETJE LEEK EEN ANDERE DANS TE MAKEN.

Maar toen herinnerde hij zich de gommakoekjes en zijn school. Hij sprong op en zette het op een lopen. Hijgend kwam hij aan bij het erf van Vrouw Kamla. Ze stond al bij het hek, haar sari bewoog zacht in de ochtendwind.

‘*Béta*,’ zei ze. Haar stem was warm, bijna zangerig. Ze nam het bakje aan. Op het dekseltje kleefde een geel bloemetje. ‘*Béta*, mijn zoon,’ herhaalde ze zacht, terwijl ze haar hoofd zachtjes schudde.

‘GA MAAR GAUW. DE JUF WACHT NIET OP DROMERS.’

